

Conciències efímeres

Un relat de: [Nia](#)

Aquella tarda tranquil·la i espessa, quan l'aire calent sembla que exploti de volum i arrebossi qualsevol cos. En aquella tarda que el temps deixa de córrer i tu el segueixes en la lentitud del teu pensament, quasi que en el llindar del desaparèixer. Ara però, és per sempre més.

La recordo; jo innocent i tendre, ella madura i valenta. Ara ja només serà veure passar la vida que tindran els que vindran, si és que es pot veure des d'allà. Dins d'aquella foscor i aquell soroll a la frontera, lluny de tot. Ara potser seràs aquella papallona blanca que un dia innocentment em recordava a Platero y yo. Malgrat tot, aquí seguirem vivint amb el mateix; el cirerer que havia escalat tant que ja ha mort i seguirà viu en la seva absència, el raig de sol que seguirà sortint als calorosos migdies de nadal, la teva cadira que potser reutilitzarà algú altre, la teva habitació que, amb temps, potser serà plena d'estrelles fluorescents per espantar malsons. I el parc del costat de casa si l'ocupen, ja no seré jo, vestida de revolucionària inconscient, sinó els que portaré jo al món. Gronxant-se i baixant tobogans de petits i asseguts als vespres llargs en cantonades fosques vivint la seva perversa adolescència.

A vegades creuo escales temporals i ens veig a tots de petits, compartint edat, veient el món amb les mateixes inquietuds, seríem tots amics? Avis, pares, fills i néts, i els seus fills i els seus néts. I és aquí on ja res importa. Només espero que tots ells al créixer, valorin els nous cirerers que ja estan creixent per a que els escalin els següents.